

nud seāt übhogi suust kuusda, mis leisi
vois teotada.

Se ford teggi Ardo perre rōdm teised
keik fa rōdmsaks; sest wannem tüttar, Mar-
ri, piddi pulmad piddama, ja se mees, fel-
lele ta lāks, olli nende mele járrel. Keik
sepārrast malmistasid pulma wasto — naes-
terahwas seādis ehtesi, ja meesterahwas koh-
hendas soido - riisto.

Agga sōnnum, et Ardo Jaani poia Wil-
semi peale jānud, wāe alla minnna, seggas
need rōmud árra. Ka olli Willem isse ár-
ra elmatand. Gest pölli, mis alles fatis-
matta, ifka aiab kartma — wārriseb om-
meti mees sūs, fui ta prudiga aitari ette
lāhhāb. — Kes tullewaid asjo ette wob-
teada! sepārrast innimesse arg werri ifka us-
finam on kartma, fui lootma.

Agga Ardo Jaan olli keige süddamik-
kum. Ja ta útles: „Ma ollen omma poega
„nenda fasrotanud, et temma kāssi saab
„hāsti kāima, mis pölive Jummal teminale
„fa annab. Olie agga priist, mo poeg, ja

„árra wāssi árra digust teggemast! Gest
„wāggi peab ollema, ja suust tulleb wāg-
„gi, fui se mitte norematte lābbi ei kāsiva?
„Kui innimenne agga teeb, mis kohhus on,
„suis iggas pölivs sūnnib ellada, ja mis-
„süggine pölli ilma waewata on? Agga ði-
„ge meel woidab keik maerva árra — Ja eks
„meie nored Herrad eunamiste keik fa ei olle
„wāe peāi? — mis suremat armo suis meie
„suggu tahhab? ..

Need sannad tōsisid Willemi südbant jālle,
ja ta pallus agga, et ta monned páivad veel
omma wannematte jure woiks jāda. Sedda
lubba temimale fa anti. Gest temima ja temima
selts olli ustav, ja Willem útles: „Mo en-
nese au pārrast ma kussagi ei lāhhā, —
tānnini ma ollin aus tallopveg, Moisowan-
nema sanna fuuldes, nūud jaan ma sōddam-
mehhefs, ja fulen sanna, fui ennegi — mis
öppind assi, ei olle tarvis öppida.“

Agga temima südda ommeti jāi wallutama,
fui lahkuminne mele tulli. Ja se walde